

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 404

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 4 iulie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		★	
647. — Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Steaua României</i> în grad de <i>Cavaler</i>	2	Opinie separată	10–11
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 264 din 21 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști	2–4	M.50/2.048. — Ordin al ministrului apărării naționale și al viceprim-ministrului, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, privind unitățile administrativ-teritoriale pe teritoriul cărora se aplică restricții pentru amplasarea de construcții, precum și parametrii exacti ai regimului maxim de înălțime permis pentru construcții în fiecare unitate administrativ-teritorială	12–14
Decizia nr. 319 din 19 iunie 2013 asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24 ²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor	4–10	90. — Ordin al ministrului afacerilor interne privind funcționarea Comisiei de dialog social la nivelul Ministerului Afacerilor Interne	14–16

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind conferirea Ordinului Național *Steaua României* în grad de *Cavaler*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (3), ale art. 6 lit. A și ale art. 11 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, cu modificările și completările ulterioare,

pentru contribuția remarcabilă la edificarea și consolidarea statului de drept, pentru întreaga activitate pusă în slujba promovării intereselor României, pentru competența și abnegația dovedite în actul guvernării,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă post-mortem Ordinul Național *Steaua României* în grad de *Cavaler* fostului prim-ministru al României, Radu Vasile (1998—1999).

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 4 iulie 2013.
Nr. 647.

D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 264

din 21 mai 2013

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2—art. 12
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii
executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tesaro Properties” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.419/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 266D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 martie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.419/3/2012, **Tribunalul București — Secția a VI-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Tesaro Properties” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prevederile criticate sunt contrare art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție, având în vedere „modalitatea de soluționare expeditivă, fără administrare de probe a cererii de ordonanță de plată”.

Tribunalul București — Secția a VI-a civilă, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, apreciază că prevederile art. 2 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 2 și următoarele din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008.

Însă, având în vedere precizările autorului excepției de neconstituționalitate din notele scrise, Curtea reține ca obiect al acesteia dispozițiile art. 2—art. 12, care reglementează domeniul de aplicare al actului normativ, dobânda aplicabilă obligațiilor de plată rezultate din contracte încheiate între

profesioniști, precum și regulile procedurale privind soluționarea cererii privind emiterea ordonanței de plată.

Curtea observă faptul că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost abrogată prin dispozițiile art. 83 lit. i) din titlul V al Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, însă, având în vedere considerentele și soluția Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a se pronunța asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007, astfel cum a fost sesizată.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la critici și dispoziții constituționale similare, constatând constituționalitatea acestora, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 304 din 27 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 28 mai 2012, și Decizia nr. 188 din 2 aprilie 2013*, nepublicată încă până la data pronunțării prezentei decizii.

Astfel, Curtea a statuat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații. Or, potrivit art. 126 din Constituție, competența instanțelor de judecată și procedura în fața acestora se stabilesc prin lege, precum ordonanța de urgență criticată.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 nu cuprinde dispoziții contrare accesului liber la justiție și dreptului părților la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, instituie toate garanțiile procedurale pentru ca atât creditorul, cât și debitorul să beneficieze de acestea. Într-adevăr, ordonanța de urgență are în vedere necesitatea soluționării cu operativitate a litigiilor între profesioniști, și anume ca întreaga procedură referitoare la cererea privind creanța de plată să nu poată depăși 90 de zile de la data introducerii cererii creditorului.

În ceea ce privește critica referitoare la faptul că nu se pot administra probe, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută, întrucât, potrivit prevederilor art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate, însă hotărârea se va da numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv pe cele propuse de debitor.

De asemenea, debitorul are posibilitatea să își formuleze apărările și să administreze orice probă prin parcurgerea fazelor de judecată reglementate de actul normativ, precum și prin posibilitatea formulării contestației la executare, potrivit dreptului comun.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate mai sus își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 188 din 2 aprilie 2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 17 iunie 2013.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Tesaro Properties” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.419/3/2012 al Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și constată că dispozițiile art. 2—art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VI-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 21 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 319

din 19 iunie 2013

asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marieta Safta	— prim magistrat-asistent

Referirile exprese la „*motivele concrete și temeinice*” extrapolează aspectele legate de admisibilitatea, administrarea și chiar aprecierea probelor, atribute exclusive ale magistratului, de la puterea judecătorească la reprezentanții puterii legislative. Aceasta întrucât temeinicia, precum și caracterul concret al motivelor nu pot fi stabilite în afara cadrului trasat de legalitatea, relevanța, concludența și utilitatea probelor. Se apreciază că, în acest fel, în etapa încuviințării reținerii, arestării sau percheziției, competența plenului fiecărei Camere va exceda unei simple evaluări sau aprecieri legate de seriozitatea și lipsa arbitrarului la luarea măsurilor respective și va putea produce consecințe directe și indirecte pe terenul asigurării intereselor urmăririi penale sau al judecării.

I. 1. **Cu Adresa nr. 936 din 26 aprilie 2013**, Președintele României a transmis Curții Constituționale obiecția de neconstituționalitate referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 1.645 din 29 aprilie 2013 și formează obiectul Dosarului nr. 297 A/2013.

II. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** se susține că sintagma „*indicarea cazului prevăzut de Codul de procedură penală și motivele concrete și temeinice care justifică luarea măsurii preventive sau dispunerea percheziției*” cuprinsă în art. 24 alin. (1) din lege conduce la concluzia că Senatul sau Camera Deputaților se poate pronunța asupra calificării juridice a faptei imputate sau asupra temeiniciei acesteia.

Altfel spus, interpretarea dispozițiilor legale menționate, în sensul că Parlamentul, prin Camerele sale, precum și comisia parlamentară care are în competență analizarea situațiilor privind imunitatea examinează sub aspectul motivelor concrete, legale și temeinice cererea de reținere, arestare sau percheziție a unui deputat sau senator ori cererea de începere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau senator, contravin principiului separației puterilor în stat, întrucât o asemenea atribuție este cu totul străină statutului juridic constituțional, rolului și funcțiilor celor două Camere ale Parlamentului și conduce la încălcarea rolului puterii judecătorești.

Prin obligativitatea indicării în cerere sau în sesizare a motivelor concrete, legale și temeinice pentru care se justifică o anumită măsură sau începerea urmăririi penale, se poate naște convingerea că Parlamentul, prin Camera competentă, ar urma

să judece faptele penale imputate unui deputat sau senator ori unui membru al Guvernului. Or, art. 126 alin. (1) din Constituția României stabilește fără echivoc că justiția se realizează numai prin instanțele judecătorești, singurele în măsură să asigure o justiție unică, imparțială și egală, astfel cum prevede art. 124 alin. (2) din Constituție. Camerele nu au atribuții constituționale de a se pronunța asupra calificării juridice sau a temeiniciei imputației, întrucât ar echivala cu încălcarea competenței și independenței puterii judecătorești.

Se arată că aceleași argumente juridice rămân valabile și în cazul dispozițiilor art. 24² din legea criticată.

III. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

IV. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere cu Adresa nr. 51/2857 din 17 mai 2013, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 1.894 din 17 mai 2013, prin care apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În punctul de vedere exprimat se arată că reglementarea imunității parlamentare prin dispozițiile contestate nu excedează cadrul constituțional care configurează regimul juridic general al mandatului parlamentar, cât timp se prevede în detaliu modul în care cele două Camere ale Parlamentului exercită atribuții în acest domeniu. Norma criticată este de natură a indica elementele pe care le-ar avea în vedere Camera Deputaților și Senatul, după caz, pentru a îndeplini în cunoștință de cauză obligația constituțională în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (2) din Constituție. Înlăturarea acestor prevederi ar duce la ignorarea dispozițiilor constituționale menționate, care au caracter imperativ, cele două Camere fiind ținute să îndeplinească această atribuție, care nu este reglementată de legiuitorul constituant ca o simplă formalitate. Acesta a lăsat la latitudinea celor două Camere atât adoptarea deciziei, cât și modalitatea în care aleg să decidă, având în vedere că Legea fundamentală nu circumstanțiază sub niciun aspect actul de decizie al acestora. Pentru ca decizia deputaților sau a senatorilor să nu fie una arbitrară, politică, după reguli imprecise și aleatoare, sunt necesare câteva elemente care să confere actului de decizie un caracter întemeiat având în vedere dispozițiile art. 69 alin. (2) din Constituție, prin care se reglementează caracterul reprezentativ al mandatului parlamentar, cu interdicția expresă a mandatului imperativ.

În același punct de vedere se remarcă faptul că nu au existat obiecții din partea Consiliului Superior al Magistraturii ori a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cărora le-au fost transmise textele de lege spre informare și consultare, nici amendamente respinse cu privire la aceste prevederi legale, după cum nici Președintele României nu a semnalat aceste aspecte în cererea de reexaminare înaintată anterior.

Procedura parlamentară nefiind formală, art. 72 alin. (2) din Constituție precizează în mod expres „după ascultarea lor”, prin aceasta deducându-se o apreciere a membrilor Camerei respective, atât asupra susținerilor și probelor depuse de Parchet, cât și a susținerilor și probelor parlamentarului din cauza respectivă. Totodată, art. 72 alin. (3) din Constituție prevede expres „în cazul în care Camera sesizată constată că

nu există temeii pentru reținere [...]”, ceea ce conduce la concluzia că pentru a constata se analizează probe, și nu simple referate ale procurorilor.

Cu referire la dispozițiile art. 24² din lege, criticate de asemenea de autorul sesizării, se apreciază că procedura parlamentară aplicabilă descrisă de acestea diferă în mod fundamental de procedura procesuală, iar aprecierea unei Camere cu privire la fapte care trebuie determinate nu echivalează cu prerogativele instanței de judecată.

În concluzie, se arată că nu se poate reține ideea că Senatul sau Camera Deputaților se poate pronunța asupra calificării juridice a faptei sau asupra temeiniciei acesteia, atribute care sunt reglementate prin Legea fundamentală în competența instanțelor de judecată, conform regulilor procesuale incidente.

V. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul judecătorului-raportor, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, reține următoarele:

VI. **Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă**, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992 pentru organizarea și funcționarea Curții Constituționale, să soluționeze sesizarea de neconstituționalitate formulată de Președintele României.

VII. **Obiectul sesizării**, astfel cum rezultă din examinarea motivării acesteia, îl constituie dispozițiile art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

Dispozițiile art. I pct. 18 și 19 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor au următorul cuprins:

— **art. I pct. 18: „Articolul 24 se modifică și va avea următorul cuprins:**

«ARTICOLUL 24

Procedura în caz de reținere, arestare sau percheziție

(1) *Cererea de reținere, arestare sau percheziție a deputatului ori a senatorului se adresează de către ministrul justiției președintelui Camerei din care deputatul sau senatorul face parte, pentru a fi supusă aprobării plenului Camerei respective, în temeiul art. 72 din Constituția României, republicată. Cererea trebuie să conțină indicarea cazului prevăzut de Codul de procedură penală și motivele concrete și temeinice care justifică luarea măsurii preventive sau dispunerea percheziției.*

(2) *Președintele Camerei din care face parte deputatul sau senatorul aduce de îndată cererea la cunoștința Biroului permanent, care o trimite comisiei care are în competență analizarea situațiilor privind imunitatea, pentru a întocmi un raport în termen de cel mult 3 zile. Raportul comisiei va face*

referiri punctuale la motivele concrete, legale și temeinice invocate. Raportul comisiei se aprobă prin votul secret al majorității membrilor prezenți.

(3) Hotărârea privind aprobarea cererii ministrului justiției se supune spre dezbatere și adoptare plenului Camerei din care face parte deputatul sau senatorul, în termen de 5 zile de la depunerea raportului, cu respectarea prevederilor art. 67 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

(4) Hotărârea privind aprobarea cererii ministrului justiției se adoptă cu votul secret al majorității membrilor prezenți. Aceasta se comunică de îndată ministrului justiției și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Hotărârea intră în vigoare la data comunicării acesteia către ministrul justiției.

(5) În condițiile în care Camera Deputaților sau Senatul, după caz, nu este în sesiune, președintele Camerei respective ia măsurile necesare respectării termenelor prevăzute în prezentul articol.»

— art. I pct. 19: „După articolul 24 se introduc două noi articole, art. 24¹ și 24², cu următorul cuprins: [...]”

«ARTICOLUL 24²

Procedura în cazul cererii de începere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau de senator

(1) Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sesizează Camera Deputaților și Senatul, după caz, pentru a cere începerea urmăririi penale pentru săvârșirea unei fapte penale care are legătură cu exercitarea mandatului unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau de senator, în temeiul art. 109 din Constituția României, republicată. Sesizarea trebuie să conțină motivele concrete, legale și temeinice care justifică începerea urmăririi penale.

(2) Președintele Camerei sesizate prezintă Biroului permanent cererea, iar acesta sesizează comisia care are în competență analizarea situațiilor privind imunitatea, pentru întocmirea unui raport, stabilind și un termen pentru depunerea acestuia, care nu poate fi mai mare de 20 de zile.

(3) Comisia solicită audierea deputatului sau a senatorului respectiv, iar în cazul în care acesta refuză să se prezinte, aceasta se consemnează în raportul comisiei.

(4) Raportul comisiei va face referiri punctuale la motivele concrete, legale și temeinice invocate; acesta se aprobă prin votul secret al majorității membrilor prezenți.

(5) Hotărârea privind aprobarea cererii de începere a urmăririi penale se supune spre dezbatere și adoptare plenului respectivei Camere în termen de 5 zile de la depunerea raportului. Aceasta se adoptă cu respectarea prevederilor art. 67 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată. Votul este secret și se exprimă prin bile.

(6) Hotărârea privind aprobarea cererii de începere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau de senator se transmite Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Președintelui României, de către președintele Camerei respective.

(7) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător și foștilor membri ai Guvernului care au calitatea de deputat sau de senator pentru faptele săvârșite în calitate de membru al Guvernului.»

VIII. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) potrivit cărora „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale”, ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora „Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”, precum și ale art. 126 alin. (1), care stabilesc că „Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”.

IX. Cadrul constituțional, legal și regulamentar în materia imunității parlamentare

Înainte de a proceda la analiza criticilor punctuale formulate, Curtea a examinat cadrul normativ în vigoare în materia imunității parlamentare, cu referire specială la procedura ridicării imunității.

Acest cadru este dat de art. 72 din Constituție și de normele dezvoltătoare cuprinse în Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 763 din 12 noiembrie 2008, cu modificările ulterioare, Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 13 noiembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, și Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 25 octombrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, după cum urmează:

— art. 72 din Constituție — *Imunitatea parlamentară:*

„(1) Deputații și senatorii nu pot fi trași la răspundere juridică pentru voturile sau pentru opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului.

(2) Deputații și senatorii pot fi urmăriți și trimiși în judecată penală pentru fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului, dar nu pot fi percheziționați, reținuți sau arestați fără încuviințarea Camerei din care fac parte, după ascultarea lor. Urmărirea și trimiterea în judecată penală se pot face numai de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(3) În caz de infracțiune flagrantă, deputații sau senatorii pot fi reținuți și supuși percheziției. Ministrul justiției îl va informa neîntârziat pe președintele Camerei asupra reținerii și a percheziției. În cazul în care Camera sesizată constată că nu există temei pentru reținere, va dispune imediat revocarea acestei măsuri.”;

— art. 24 din Legea nr. 96/2006 — *Procedura în caz de reținere, arestare sau percheziție:*

„(1) Cererea de reținere, arestare sau percheziție a deputatului ori a senatorului se adresează președintelui Camerei din care face parte de către ministrul justiției.

(2) Președintele Camerei din care face parte deputatul sau senatorul aduce de îndată cererea la cunoștința Biroului permanent, după care o trimite Comisiei juridice respective, care va întocmi un raport în termen de 3 zile. Hotărârea Comisiei juridice se adoptă prin votul secret al majorității membrilor săi.

(3) Cererea ministrului justiției, însoțită de raportul Comisiei juridice, se supune spre dezbatere și adoptare plenului Camerei

din care face parte deputatul sau senatorul, în termen de 5 zile de la depunerea raportului.

(4) Camera hotărăște asupra cererii cu votul secret al majorității membrilor săi. Hotărârea Camerei se comunică de îndată ministrului justiției și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de 3 zile. Data comunicării către ministrul justiției este data intrării în vigoare a hotărârii.

(5) În condițiile în care Parlamentul se găsește în vacanță, președintele Camerei ia măsurile necesare respectării termenelor prevăzute în prezentul articol.”;

— art. 195 din Regulamentul Camerei Deputaților [cuprins în capitolul IV Statutul deputatului, Secțiunea 1 — *Imunitatea parlamentară*]:

„[...] (2) Cererea de reținere, arestare sau percheziție se adresează președintelui Camerei Deputaților de către ministrul justiției. Săvârșirea sau descoperirea ulterioară a unor noi fapte penale determină introducerea unei noi cereri de reținere, arestare sau percheziție.

(3) Președintele Camerei aduce la cunoștință deputaților cererea, în ședință publică, după care o trimite de îndată Comisiei juridice, de disciplină și imunități spre examinare, care va stabili, prin raportul său, dacă există sau nu există motive temeinice pentru aprobarea cererii. Hotărârea comisiei se adoptă, în cel mult 5 zile de la sesizare, prin votul majorității membrilor acesteia. Votul este secret.

(4) Ministrul justiției va înainta Comisiei juridice, de disciplină și imunități toate documentele pe care aceasta le solicită; în caz de refuz comisia se va adresa Camerei Deputaților, prin intermediul Biroului permanent, pentru a hotărî cu privire la acest refuz.

(5) Cererea prevăzută la alin. (2), împreună cu raportul comisiei, se înaintează grupului parlamentar din care face parte deputatul în cauză. Grupul își va exprima punctul de vedere cu privire la cerere într-un raport scris, în termen de 5 zile de la data sesizării grupului.

(6) În cazul deputaților care nu fac parte din niciun grup parlamentar, aceștia pot să depună la Biroul permanent punctul de vedere cu privire la cerere.

(7) Raportul comisiei împreună cu raportul grupului parlamentar se înaintează Biroului permanent și se supun dezbaterii și aprobării Camerei Deputaților.

(8) Camera Deputaților se va pronunța asupra măsurii în cel mult 20 de zile de la sesizare, cu votul majorității membrilor prezenți.”;

— art. 172 și 173 din Regulamentul Senatului [cuprinse în capitolul IV Statutul senatorului, secțiunea 1 — *Imunitatea parlamentară*]:

— art. 172: „[...] (6) Cererea de autorizare a trimerii în judecată, penală ori contravențională, precum și cererea de reținere, de arestare sau de percheziție se adresează președintelui Senatului de către ministrul justiției.

(7) Președintele Senatului aduce cererea la cunoștință senatorilor în ședință publică, după care o trimite de îndată Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări spre examinare, care va stabili dacă a fost sau nu a fost făcută în scopul de a-l abate pe senator de la exercițiul funcției sale. Hotărârea comisiei se adoptă prin votul secret al majorității membrilor acesteia.

(8) Biroul permanent al Senatului supune spre dezbatere și aprobare, plenului raportul comisiei, temeinic motivat, în termen de 15 zile de la data depunerii lui.

(9) Cererile de reținere, de arestare, de percheziție se înscriu cu prioritate pe ordinea de zi.

Art. 173. — *Senatul hotărăște asupra cererii cu votul secret al majorității membrilor săi.”*

Examinarea acestor dispoziții relevă existența unor paralelisme legislative, în sensul că norme cu caracter procedural privind cazurile de reținere, arestare sau percheziție a deputaților și senatorilor sunt stabilite atât la nivelul legii organice (Legea nr. 96/2006), cât și la nivelul regulamentelor parlamentare. Or, sub acest aspect, Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, stabilește în art. 14 alin. (1) că „Reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ.”

În același sens, Curtea Constituțională a statuat că se impune ca regulile de procedură să fie stabilite prin regulamentele celor două Camere, iar nu prin lege (a se vedea Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013). De asemenea, sistematizarea reglementărilor referitoare la activitatea parlamentară și cuprinderea lor într-un volum, în sensul aceleiași decizii a Curții Constituționale, ar veni în sprijinul eliminării unor astfel de paralelisme, facilitând activitatea parlamentară.

X. Cu privire la criticile punctuale formulate:

1. Curtea constată că prin dispozițiile art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, ce formează obiectul sesizării, se menține deficiența de tehnică legislativă mai sus relevată. În aceste texte, legiuitorul dezvoltă regulile privitoare la procedura reținerii, arestării sau percheziției deputaților ori senatorilor, cu referire distinctă la membrii Guvernului care au și calitatea de deputat sau de senator. Reglementarea acestei proceduri este criticată în prezenta cauză, motivându-se, în esență, că induce concluzia că Senatul sau Camera Deputaților se pot pronunța asupra calificării juridice a faptei ori asupra temeiniciei acesteia, în contradicție cu prevederile constituționale care reglementează principiul separației puterilor în stat, precum și înlăptuirea justiției.

2. Curtea constată că aceste critici sunt întemeiate, întrucât terminologia utilizată de legiuitor pentru reglementarea procedurii menționate este confuză și lipsită de predictibilitate, fiind susceptibilă de a conduce la interpretări în sensul celor arătate în motivarea sesizării.

3. Astfel, art. 24 alin. (1) din lege, în noua redactare, prevede că cererea de reținere, arestare sau percheziție a deputatului ori a senatorului „trebuie să conțină indicarea cazului prevăzut de Codul de procedură penală și motivele concrete și temeinice care justifică luarea măsurii preventive sau dispunerea percheziției”, iar alin. (2) al aceluiași articol stabilește că „raportul comisiei va face referiri punctuale la motivele concrete, legale și

temeinice invocate". De asemenea, art. 24² din lege, nou-introdus, stabilește în alin. (1) că sesizarea trebuie să conțină „*motivele concrete, legale și temeinice*” care justifică începerea urmăririi penale, iar în alin. (4) că „*raportul comisiei va face referiri punctuale la motivele concrete, legale și temeinice invocate*”.

Este evidentă preocuparea legiuitorului de a asigura fundamentarea cererii de reținere, arestare și percheziție, atât în fapt, cât și în drept, în scopul de a oferi posibilitatea aprecierii seriozității și buneii-credințe a măsurii solicitate, în sensul că aceasta are în vedere fapte concret determinate și nu e inspirată de motive politice. Cu toate acestea, modul de redactare a dispozițiilor criticate, și anume referirea, întărită prin repetiție, la „ *motive temeinice*”, conduce la interpretarea potrivit căreia Camerele sesizate cu astfel de cereri realizează mai mult decât o apreciere a seriozității și loialității măsurii în cauză, interferând nepermis cu activitatea specifică instanțelor de judecată, singurele în măsură să se pronunțe asupra calificării juridice sau a temeiniciei imputației.

Curtea constată în acest sens că și textul constituțional de referință în materia imunității parlamentare utilizează noțiunea de „*temei*”, însă într-un alt înțeles juridic decât cel la care se referă normele criticate. Astfel, art. 72 alin. (3) teza finală din Constituție prevede că, „*în cazul în care Camera sesizată constată că nu există temei pentru reținere, va dispune imediat revocarea acestei măsurii*”. Sensul noțiunii de „*temei*” este cel explicat de Curte în jurisprudența sa, de exemplu, atunci când, examinând dispozițiile incidente în această materie cuprinse în Regulamentul Senatului, a reținut, cu privire la imunitatea parlamentară, că aceasta „*constituie o măsură de protecție constituțională a mandatului parlamentar [...]. Esența acestei protecții constă în aceea că poate fi ridicată numai de Camera și numai în considerarea temeiului de fapt și de drept care justifică reținerea, arestarea, percheziționarea sau trimiterea în judecată, penală sau contravențională, a senatorului.*” (Decizia nr. 46 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 27 mai 1994). Așadar, în sensul art. 72 din Constituție, noțiunea de „*temei*” vizează fundamentare în fapt și în drept a măsurilor solicitate, iar nu și aprecierea temeiniciei ca însușire a deciziei organelor de jurisdicție de a reflecta realitatea obiectivă a faptelor, întrucât aceasta din urmă ar presupune o analiză și apreciere a probelor care au condus la respectiva decizie sau măsură (concretizată în cererea de reținere, arestare sau percheziție a deputatului ori a senatorului).

Din examinarea dispozițiilor art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor rezultă că acestea nu se referă la „*temeiuri*” de fapt și de drept ale cererii în cauză, în înțelesul art. 72 din Constituție, ci la temeinicia motivelor („ *motive temeinice*”) care justifică luarea măsurii preventive sau dispunerea percheziției. Or, aprecierea temeiniciei acestor motive presupune o activitate de analiză și evaluare care excedează cadrului activității parlamentare, întrucât antamează problematica probelor existente în cauză, putând produce consecințe directe și indirecte pe terenul asigurării intereselor urmăririi penale sau al judecării. În acest

sens este de altfel chiar punctul de vedere transmis în cauză de Președintele Camerei Deputaților, în care se reține că procedura parlamentară în acest caz ar presupune „o apreciere a membrilor Camerei respective, atât asupra susținerilor și probelor depuse de Parchet, cât și a susținerilor și probelor parlamentare din cauza respectivă”, concluzia exprimată fiind aceea că „pentru a constata se analizează probe și nu simple referate ale procurorilor”.

Acceptarea în consecință, în condițiile unei lipse de precizie a dispozițiilor criticate, a posibilității interpretării lor în sensul că Parlamentul, prin Camerele sale, precum și comisia parlamentară care are în competență analizarea situațiilor privind imunitatea să procedeze la examinarea probelor care stau la baza cererii de reținere, arestare ori percheziție a unui deputat sau senator ori a cererii de începere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau senator, asemenea unui organ de jurisdicție, ar echivala cu admiterea unei ingerințe a Parlamentului în activitatea altor autorități publice, în contradicție cu dispozițiile constituționale referitoare la separația puterilor în stat. Încuviințând sau respingând cererea — care fără îndoială trebuie să fie motivată în fapt și în drept — Camerele Parlamentului nu se transformă într-un organ de jurisdicție. Acestea nu „spun dreptul”, competență ce revine exclusiv instanței de judecată, ci apreciază dacă măsura solicitată are un temei serios pentru a justifica întreruperea exercițiului mandatului parlamentar. În acest scop, Parlamentul, prin Camerele sale, comisiile parlamentare, pot solicita furnizarea de informații și precizări, fără a împieta însă asupra cercetării penale în cauză.

Astfel fiind, pentru evitarea oricărei confuzii între activitatea Parlamentului și a organelor de jurisdicție în materia procedurii ridicării imunității parlamentare se impune o redactare precisă și univocă a dispozițiilor legale care guvernează această procedură.

4. Curtea mai constată aceeași manieră confuză de redactare și în privința altor prevederi ale textelor de lege criticate. Astfel sunt alineatele (5) și (6) ale art. 24², care, potrivit celor reținute de Consiliul Legislativ în avizul formulat în cauză, ar trebui să se refere la „*cererea de începere a urmăririi penale*”, iar nu la „*aprobarea cererii de începere a urmăririi penale*”. Deși la punctul 13 din Avizul Consiliului Legislativ referitor la propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor a fost formulată în mod expres recomandarea ca alineatele menționate să debuteze cu expresia „*Hotărârea privind cererea de începere a urmăririi penale...*”, aceasta nu a fost însușită de legiuitor. Aceleași constatări sunt valabile și cu privire la alin. (3) și (4) ale art. 24 din lege, în ceea ce privește expresia „*Hotărârea privind aprobarea cererii ministrului justiției...*” aflată la începutul celor două alineate.

5. Întrucât, pentru considerentele arătate, întreaga reglementare a procedurii în caz de reținere, arestare sau percheziție a deputatului ori a senatorului, respectiv a procedurii în cazul cererii de începere a urmăririi penale a unui membru al Guvernului care are și calitatea de deputat sau de senator este lipsită de claritate și precizie, generând confuzii sub aspectul exercitării competențelor specifice Parlamentului, pe de o parte, și a celor specifice instanțelor judecătorești, pe de altă parte,

Curtea constată că dispozițiile art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, în ansamblul lor, sunt neconstituționale, fiind în contradicție cu prevederile Legii fundamentale cuprinse în art. 1 alin. (4) care reglementează principiul separației puterilor în stat, în art. 1 alin. (5) care reglementează principiul legalității și în art. 126 alin. (1) referitoare la realizarea justiției.

XI. Curtea reține că a mai fost sesizată cu privire la neconstituționalitatea unor dispoziții ale Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor.

Această lege, adoptată de cele două Camere ale Parlamentului în ședința comună din 22 ianuarie 2013, în forma dată după reexaminarea la cererea Președintelui României (cerere formulată în 4 februarie 2013), a fost contestată la Curtea Constituțională de un număr de 25 de senatori, obiecția de neconstituționalitate fiind înregistrată în data de 14 februarie 2013. Autorii obiecției de neconstituționalitate au criticat legea, în ansamblul său, sub aspectul procedurii de adoptare după reexaminarea la cererea Președintelui României, precum și, în mod special, dispozițiile art. I pct. 3 [referitoare la modificarea art. 7] și ale art. I pct. 14 [referitoare la introducerea art. 19¹] din lege. Prin Decizia nr. 81 din 27 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 14 martie 2013, Curtea Constituțională a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat, în raport cu criticile formulate, că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale după cum urmează: art. I pct. 3, în ceea ce privește art. 7 alin. (2) lit. d) din legea astfel cum a fost modificată, referitor la termenul de 45 de zile în care deputatul sau senatorul poate contesta la instanța de contencios administrativ raportul de evaluare al Agenției Naționale de Integritate; art. I pct. 14, în ceea ce privește art. 19¹ alin. (1) și (2) referitor la „*Conflictul de interese*”.

După operarea unor modificări în vederea punerii în acord a legii cu decizia Curții Constituționale mai sus menționată și adoptarea legii în forma modificată, aceasta a fost contestată din nou la Curtea Constituțională, în data de 21 martie 2013, de un număr de 51 de deputați aparținând Grupului parlamentar al Partidului Democrat Liberal. Aceștia au criticat art. I pct. 14 [referitor la introducerea art. 19¹ alin. (1)] din lege, arătând că acesta conservă, în parte, viciile de neconstituționalitate constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 81/2013, precum și art. IV al legii, cu motivarea că depășește cadrul aceleiași decizii, precum și al cererii de reexaminare formulate de Președintele României. Prin Decizia nr. 195 din 3 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 18 aprilie 2013, Curtea a admis în parte obiecția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. I pct. 14 [referitoare la introducerea art. 19¹ alin. 1] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale, în raport cu criticile formulate, respingând totodată, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. IV din aceeași lege.

După operarea unor modificări, adoptarea și transmiterea la promulgare a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, Președintele României a formulat prezenta obiecție de neconstituționalitate, care a relevat existența altor vicii de neconstituționalitate ale dispozițiilor cuprinse în lege.

Astfel fiind, Curtea amintește considerentele cuprinse în deciziile sale nr. 81/2013 și nr. 195/2013, în sensul că, folosind acest prilej legislativ, la nivelul celor două Camere ale Parlamentului să fie revăzute textele constatate ca fiind neconstituționale, inclusiv cu referire la Regulamentele parlamentare, și să se asigure o corelare și o tratare unitară, într-un limbaj juridic clar și precis, a problematicii supuse reglementării.

Cu referire la instituția imunității parlamentare, respectiv a ridicării imunității, este recomandabil ca, pe baza celor mai bune practici în materie în statele membre ale Uniunii Europene, să se procedeze la elaborarea unei proceduri clare în cadrul Regulamentelor parlamentare. Aceste proceduri trebuie, pe de o parte, să asigure realizarea rolului constituțional al imunității parlamentare ca mijloc de protecție „*împotriva unor măsuri abuzive, determinate uneori de motive politice*” (astfel cum Curtea Constituțională s-a exprimat, de exemplu, prin Decizia nr. 270 din 10 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008), iar, pe de altă parte, să nu încalce rolul și competențele altor instituții și autorități publice.

Curtea reține în acest sens, cu titlu exemplificativ, dispozițiile Regulamentului Parlamentului European, care, referindu-se în art. 6 la ridicarea imunității, stabilește că, „*în exercitarea competențelor sale în ceea ce privește privilegiile și imunitățile, Parlamentul urmărește în special conservarea integrității sale ca adunare legislativă democratică și asigurarea independenței deputaților în îndeplinirea atribuțiilor care le revin*”. De asemenea, referindu-se în art. 7 la procedurile privind imunitatea, același Regulament prevede: „*Comisia poate emite un aviz motivat privind competența autorității în cauză și admisibilitatea cererii, dar nu se pronunță în niciun caz asupra vinovăției sau nevinovăției deputatului sau asupra oportunității sau inoportunității urmăririi penale a deputatului pentru opiniile sau actele care îi sunt imputate, chiar dacă examinarea solicitării îi permite comisiei să dobândească o cunoaștere aprofundată a cauzei*.” Tot astfel, Regulile de procedură ale Bundestagului, reglementând în anexa 6 principiile care guvernează problematica imunității parlamentare, stabilesc, în ceea ce privește deciziile în această materie, că privilegiul imunității este destinat în primul rând asigurării capacității Bundestagului de a lucra și funcționa; membrii acestuia sunt îndreptățiți să decidă fără a fi influențați de motive arbitrare. Decizia de ridicare a imunității este luată de Bundestag pe propria răspundere, punând în balanță interesele Parlamentului și pe cele ale altor autorități publice și luând în considerare interesele membrilor la care se referă. În cadrul acestei proceduri nu se realizează un examen al probelor, iar decizia adoptată nu conține o calificare a ceea ce este corect ori greșit sau o constatare a vinovăției ori nevinovăției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituția României, precum și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,
Cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că dispozițiile art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din 19 iunie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

★

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția pronunțată prin Decizia nr. 319 din 19 iunie 2013, considerăm că obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 18 [referitoare la modificarea art. 24] și ale art. I pct. 19 [referitoare la introducerea art. 24²] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor ar fi trebuit respinsă ca neîntemeiată deoarece nu încalcă nicio dispoziție constituțională.

Așa cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 46 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 27 mai 1994, „*imunitatea parlamentară constituie o măsură de protecție constituțională a mandatului parlamentar [...]. Esența acestei protecții constă în aceea că poate fi ridicată numai de Cameră și numai în considerarea temeiului de fapt și de drept care justifică reținerea, arestarea, percheziționarea sau trimiterea în judecată, penală sau contravențională, a senatorului*”.

Pornind de la ideea că legiuitorul constituant a considerat necesar să introducă în textul Legii fundamentale garanții ce trebuie respectate în cazul ridicării imunității parlamentare, ca etapă premergătoare începerii urmăririi penale și trimiterii în judecată, penală sau contravențională, a parlamentarilor, precum și în cazul reținerii, arestării ori percheziției acestora, trebuie subliniat că această procedură urmărește prevenirea riscului exercitării sale cu rea-credință, abuziv sau șicanatoriu, ca instrument de presiune ori constrângere a parlamentarilor. În acest sens, de altfel, Curtea Constituțională a statuat, prin Decizia nr. 270 din 10 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 15 aprilie 2008, că „*imunitatea parlamentară [...] este un mijloc de protecție împotriva unor măsuri abuzive, determinate uneori de motive politice*”.

De aceea, încuviințarea Camerei din care face parte parlamentarul cu privire la care ar urma să se ia măsura reținerii, arestării sau percheziționării ori față de care să înceapă cercetarea penală are ca scop prevenirea unor astfel de posibile abuzuri.

Decizia pe care membrii Camerei o iau cu privire la cererea formulată în acest sens nu face decât să evalueze dacă solicitarea este făcută cu bună-credință, în spiritul loialității instituționale, și dacă aceasta vizează fapte de natură să justifice atingerea adusă — prin măsurile menționate — statutului de parlamentar.

Din această perspectivă este evident că cererea înaintată Camerei trebuie să fie motivată, fiind indispensabilă, pentru analiza acesteia, precizarea motivelor de fapt și de drept pe care se bazează solicitarea.

Prin urmare, dispozițiile de lege criticate, care impun „*indicarea cazului prevăzut de Codul de procedură penală și motivele concrete și temeinice care justifică luarea măsurii preventive sau dispunerea percheziției*”, nu conduc la substituirea Parlamentului în atribuțiile specifice puterii judecătorești, astfel că nu se poate susține încălcarea principiului separației puterilor în stat. Acestea reprezintă elemente minimale de informare a parlamentarilor membri ai Camerei respective, care îi ajută să își ducă la îndeplinire obligația constituțională înscrisă în art. 72 din Legea fundamentală. În lipsa acestora sau în ipoteza în care acestea ar fi sumare, vagi ori superficiale, încuviințarea măsurii s-ar reduce la o simplă formalitate, golind de conținut textul constituțional care conferă Parlamentului dreptul și, în același timp, obligația de a se pronunța asupra cererii de încuviințare a percheziționării, reținerii sau arestării deputaților și senatorilor ori de începere a urmăririi penale împotriva acestora.

Simpla formulare a cererii, neînsoțită de motivația, în fapt și în drept, a acesteia, ar pune parlamentarii în situația de a se pronunța pe criterii arbitrării, aleatorii și lipsite de obiectivitate.

O asemenea situație ar fi contrară chiar intereselor justiției, pentru că ar putea conduce la aprecierea cererii doar pe baza afirmațiilor parlamentarului în cauză, care ar putea să prezinte propria variantă, cu denaturarea adevărului, lipsa altor informații fundamentate pe fapte și prevederi legale expunând ceilalți parlamentari la riscul pronunțării unei hotărâri bazate exclusiv pe versiunea subiectivă a celui ce face obiectul cererii.

În mod concret, criticile din sesizare, constatate ca fiind întemeiate de Curte, au în vedere în special textul art. 24 alin. (1) din lege, în noua redactare, care prevede că cererea de reținere, arestare sau percheziție a deputatului sau a senatorului „*trebuie să conțină indicarea cazului prevăzut de Codul de procedură penală și motivele concrete și temeinice care justifică luarea măsurii preventive sau dispunerea percheziției*”, dar și cuprinsul celorlalte articole nou-introduse sau modificate care făceau referire la **motive temeinice** în cazul măsurilor preventive ce impuneau aprobarea Camerei din care parlamentarul făcea parte.

În realitate, atât susținerile din sesizare, cât și toată argumentația deciziei cu care nu suntem de acord se referă cu precădere la lipsa de predictibilitate a textelor criticate, determinată de imprecizia formulării, mai exact referirea repetitivă din cuprinsul legii la „ *motive temeinice* ”. Prin decizie Curtea își exprimă îngrijorarea că această sintagmă ar putea „ *produce consecințe directe și indirecte pe terenul asigurării intereselor urmăririi penale sau al judecării* ” deoarece „ *aprecierea temeiniciei acestor motive presupune o activitate de analiză și evaluare care excedează cadrului activității parlamentare, întrucât antamează problematica problemelor existente în cauză* ”. Deși aceste îngrijorări exprimate în opinia majoritară pot fi explicate și de unele formulări nereușite, precum și de unele practici anterioare discutabile, remarcăm totuși că textul, în formularea propusă, nu poate alimenta acest tip de comportament al celor două Camere. De altfel, doar interpretarea excesiv de subiectivă și distorsionată a oricărui tip de normă, în orice modalitate ar fi redactată, ar putea conduce la transformarea Parlamentului „ *într-un organ de jurisdicție* ”, astfel cum reține Curtea în motivarea soluției. Este bine cunoscut că atributul Camerelor de a decide, prin majoritatea voturilor membrilor lor, asupra încuviințării măsurilor preventive pe care constituantul le-a dat în sarcina lor, este unul care are la bază independența mandatului parlamentar, voința deputatului ori a senatorului fiind singura care îi va dicta să voteze într-un fel sau altul. De aceea, este în interesul statului și al cetățenilor, în general, și în interesul urmăririi penale și al judecării ca, în situația în care se impune luarea unei măsuri preventive, parlamentarii să voteze pentru încuviințarea acelei măsuri.

Or, dacă cererea adresată Camerei din care cel presupus că ar fi săvârșit o faptă penală face parte nu este în niciun fel justificată, dacă nu va conține motive temeinice care să justifice luarea măsurii, va fi foarte dificil să convingă majoritatea deputaților și a senatorilor să voteze în favoarea dispunerii acesteia. De aceea, este în interesul societății în ansamblu, dar și al desfășurării urmăririi penale și al procesului penal ca procurorul să redacteze o cerere cât mai bine justificată, cu indicarea principalelor argumente, știut fiind că măsurile preventive la care face referire constituantul român sunt extrem de intruzive în drepturi, cu consecințe extrem de grave pentru reputația și imaginea deputatului sau a senatorului respectiv, elemente esențiale pentru mediul din care acesta provine și în care își desfășoară activitatea (mediul politic), încrederea publică fiind elementul de bază pentru un om politic astfel cum este deputatul ori senatorul.

Cererea la care face referire legea criticată este instrumentul prin care se pune în practică o instituție politică extrem de importantă pentru buna funcționare a statului de drept, imunitatea parlamentară.

Or, așa cum am precizat deja, Curtea a reținut, în Decizia nr. 46 din 17 mai 1994, că imunitatea parlamentară „ *constituie o măsură de protecție constituțională a mandatului parlamentar... Esența acestei protecții constă în aceea că poate fi ridicată numai de Cameră și numai în considerarea temeiului de fapt* ”

și de drept care justifică reținerea, arestarea, percheziționarea... senatorului”. Așadar, este evident că măsurile aprobate de parlamentari, prin vot, trebuie să aibă un **temei de fapt și de drept**, acestea referindu-se la măsura preventivă ce urmează a fi aprobată, iar nu la vinovăția ori nevinovăția deputatului sau a senatorului.

De altfel, textul constituțional însuși folosește același termen — „ *temei* ” — la art. 72 alin. (3) din Constituție, unde se precizează: „ *în cazul în care Camera sesizată constată că nu există temei pentru reținere, va dispune imediat revocarea acestei măsuri* ”. Or, este evident că dacă lipsa de temeinicie a măsurii va conduce la revocarea ei, cu atât mai mult cererea formulată trebuie să prezintă „ *motive temeinice* ” care vor conduce apoi la luarea deciziei de către Camera competentă.

Distincția pe care o face Curtea, în decizia astfel pronunțată, între „ *fundamentarea în fapt și în drept* ” a măsurilor solicitate și „ *aprecierea temeiniciei ca însușire a deciziei organelor de jurisdicție de a reflecta realitatea obiectivă a faptelor* ” este una artificială, deoarece luarea deciziei are la bază argumentele din cerere, iar „ *aprecierea* ” celui ce votează într-un sens sau altul este un element de conștiință, ce nu poate forma obiectul legiferării. Astfel fiind, cerința legiuitorului ca cererea să conțină „ *motive temeinice* ” era formulată de o asemenea manieră încât să reprezinte un echilibru între necesitatea de a lua măsuri preventive ori de câte ori se impune pentru buna desfășurare a urmăririi penale ori a procesului penal și necesitatea protejării parlamentarului de măsurile șicanatorii, abuzive, pur politice, luate împotriva unei persoane ce are o calitate specială, pe aceea de parlamentar, scop urmărit de instituția imunității. De altfel, acest tip de inviolabilitate este întâlnită în majoritatea statelor democratice (protecția mandatului parlamentar fiind în unele state mult mai largă, mergând până la protecția împotriva urmăririi ori trimerii în judecată, ceea ce nu este cazul în actuala Constituție a României).

Este evident că din formularea legii rezultă că votul Camerei nu are legătură cu stabilirea vinovăției persoanei cercetate ori urmărite și nici măcar nu obligă în vreun fel organul competent să dispună măsura preventivă respectivă (știut fiind că arestarea se dispune de instanța competentă, dar numai după obținerea aprobării Camerei din care parlamentarul face parte).

Comisia parlamentară competentă să întocmească avizul și raportul și plenul Camerei nu au fost transformate în organe de jurisdicție care să analizeze corectitudinea sau legalitatea calificării juridice a faptelor ori să stabilească vinovăția făptuitorului, acestea rămânând atribuțiile exclusive ale puterii judecătorești.

De altfel, este de domeniul evidenței că termenii criticați vizează nu un act procesual, ci exclusiv cererea de încuviințare adresată Parlamentului, act cu un alt regim juridic din moment ce implică atributul și competențele organului reprezentativ suprem al poporului român.

Din acest punct de vedere, extrapolând ipotezele, s-ar putea susține, la fel de incorect, că, dacă organele judiciare adresează Parlamentului o cerere nemotivată și neexplicată, se poate vorbi de o încercare a acestora de a se substitui Parlamentului.

Pentru toate aceste considerații apreciem că soluția pe care Curtea Constituțională ar fi trebuit să o pronunțe ar fi fost cea de respingere ca neîntemeiată a obiecției de neconstituționalitate.

Judecător,
Prof. univ. dr. **Valer Dorneanu**

Judecător,
Petre Lăzăroiu

Judecător,
Prof. univ. dr. **Mona-Maria Pivniceru**

Judecător,
Prof. univ. dr. **Tudorel Toader**

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

Nr. M.50 din 20 mai 2013

MINISTERUL DEZVOLTĂRII REGIONALE

ȘI ADMINISTRAȚIEI PUBLICE

Nr. 2.048 din 5 iunie 2013

ORDIN

privind unitățile administrativ-teritoriale pe teritoriul cărora se aplică restricții pentru amplasarea de construcții, precum și parametrii exacti ai regimului maxim de înălțime permis pentru construcții în fiecare unitate administrativ-teritorială

Pentru aplicarea prevederilor art. 3 lit. b) teza a II-a din Legea nr. 73/2013 privind instituirea unor măsuri speciale pentru protecția obiectivelor militare care fac parte din Sistemul de apărare împotriva rachetelor balistice,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare, și ale art. 12 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2013 privind organizarea și funcționarea Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice,

ministrul apărării naționale și viceprim-ministrul, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, emit prezentul ordin.

Art. 1. — Unitățile administrativ-teritoriale pe teritoriul cărora se aplică restricțiile menționate la art. 3 lit. b) teza întâi din Legea nr. 73/2013 privind instituirea unor măsuri speciale pentru protecția obiectivelor militare care fac parte din Sistemul de apărare împotriva rachetelor balistice, precum și parametrii

exacti ai regimului maxim de înălțime permis pentru construcții în fiecare unitate administrativ-teritorială sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Mircea Dușa

p. Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Sevil Shhaideh,
secretar de stat

ANEXĂ

Unitățile administrativ-teritoriale pe teritoriul cărora se aplică restricțiile menționate la art. 3 lit. b) teza întâi din Legea nr. 73/2013 privind instituirea unor măsuri speciale pentru protecția obiectivelor militare care fac parte din Sistemul de apărare împotriva rachetelor balistice și înălțimea maximă a construcțiilor (în metri)

Nr. crt.	Unitatea administrativ-teritorială	Județul	Înălțimea maximă a construcțiilor (metri)
0	1	2	3
Orașe			
1.	DĂBULENI	DOLJ	455
Comune			
2.	AMĂRĂȘTII DE JOS	DOLJ	289
3.	AMĂRĂȘTII DE SUS	DOLJ	247
4.	APELE VII	DOLJ	371
5.	CASTRANOVA	DOLJ	431
6.	CELARU	DOLJ	239
7.	DANEȚI	DOLJ	469
8.	DIOȘTI	DOLJ	238
9.	DOBROTEȘTI	DOLJ	397
10.	DRĂGOTEȘTI	DOLJ	441
11.	LEU	DOLJ	366
12.	MĂRȘANI	DOLJ	486
13.	TESLUI	DOLJ	302
Municipii			
14.	CARACAL	OLT	40
15.	SLATINA	OLT	536
Orașe			
16.	CORABIA	OLT	499

0	1	2	3
17.	DRĂGĂNEȘTI-OLT	OLT	176
18.	PIATRA-OLT	OLT	500
Comune			
19.	BÂRZA	OLT	507
20.	BĂBICIU	OLT	156
21.	BRASTAVĂȚU	OLT	267
22.	BRÂNCOVENI	OLT	409
23.	BREBENI	OLT	405
24.	BUCINIȘU	OLT	262
25.	CEZIENI	OLT	201
26.	CILIENI	OLT	424
27.	COTEANA	OLT	349
28.	CRÂMPOIA	OLT	472
29.	DĂNEASA	OLT	179
30.	DEVESELU	OLT	17
31.	DOBROSLOVENI	OLT	131
32.	DOBRUN	OLT	330
33.	DRĂGHICENI	OLT	154
34.	FĂLCOIU	OLT	243
35.	FĂRCAȘELE	OLT	73
36.	GÂRCOV	OLT	666
37.	GOSTAVĂȚU	OLT	72
38.	GRĂDINILE	OLT	180
39.	GROJDIBODU	OLT	542
40.	GURA PADINII	OLT	568
41.	IANCA	OLT	560
42.	IPOTEȘTI	OLT	399
43.	IZBICENI	OLT	591
44.	IZVOARELE	OLT	281
45.	MĂRUNȚEI	OLT	237
46.	MIHĂEȘTI	OLT	439
47.	MILCOV	OLT	469
48.	MOVILENI	OLT	502
49.	NICOLAE TITULESCU	OLT	476
50.	OBÂRȘIA	OLT	330
51.	ORLEA	OLT	575
52.	OSICA DE JOS	OLT	273
53.	OSICA DE SUS	OLT	295
54.	PÂRȘCOVENI	OLT	434
55.	PERIEȚI	OLT	534
56.	RADOMIREȘTI	OLT	256
57.	REDEA	OLT	73
58.	ROTUNDA	OLT	166
59.	RUSĂNEȘTI	OLT	303
60.	SCĂRIȘOARA	OLT	222
61.	SCHITU	OLT	438
62.	SEACA	OLT	394
63.	SLĂTIOARA	OLT	598
64.	SPRÂNCENATA	OLT	235

0	1	2	3
65.	STOENEȘTI	OLT	39
66.	STOICĂNEȘTI	OLT	272
67.	STUDINA	OLT	180
68.	ȘERBĂNEȘTI	OLT	472
69.	ȘOPĂRLIȚA	OLT	387
70.	ȘTEFAN CEL MARE	OLT	516
71.	TIA MARE	OLT	507
72.	TRAIAN	OLT	109
73.	URZICA	OLT	419
74.	VĂDAȘTRA	OLT	394
75.	VĂDĂȘTRIȚA	OLT	428
76.	VĂLENI	OLT	423
77.	VĂLCELE	OLT	352
78.	VIȘINA	OLT	396
79.	VIȘINA NOUĂ	OLT	344
80.	VLĂDILA	OLT	96
81.	VOINEASA	OLT	430
Comune			
82.	BECIU	TELEORMAN	341
83.	CĂLMĂȚUIU	TELEORMAN	546
84.	CĂLMĂȚUIU DE SUS	TELEORMAN	417
85.	CRÂNGENI	TELEORMAN	411
86.	LUNCA	TELEORMAN	568
87.	MĂLDĂENI	TELEORMAN	581
88.	PLOPII-SLĂVITEȘTI	TELEORMAN	366
89.	SAELELE	TELEORMAN	573
90.	SLOBOZIA MÂNDRA	TELEORMAN	440
91.	STEJARU	TELEORMAN	541
92.	UDA-CLOCOCIOV	TELEORMAN	507

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE

O R D I N

privind funcționarea Comisiei de dialog social la nivelul Ministerului Afacerilor Interne

Având în vedere prevederile art. 120 alin. (1) și (2), precum și ale art. 125 alin. (1) ale Titlului VI — Constituirea și funcționarea comisiilor de dialog social la nivelul administrației publice centrale și la nivel teritorial din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările ulterioare,

ținând seama de dispozițiile art. 7 alin. (2) din Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, de prevederile art. 3 alin. (1) lit. a) pct. 21 și art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare, precum și de prevederile Hotărârii Guvernului nr. 416/2007 privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Afacerilor Interne, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor interne emite prezentul ordin.

Art. 1. — Prezentul ordin reglementează funcționarea Comisiei de dialog social, constituită la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, denumită în continuare *comisie*.

Art. 2. — (1) Din comisie fac parte:

- a) reprezentanți ai Ministerului Afacerilor Interne;
- b) reprezentanți numiți de confederațiile patronale reprezentative la nivel național;
- c) reprezentanți numiți de confederațiile sindicale reprezentative la nivel național.

(2) Președintele comisiei este secretarul de stat pentru relația cu Parlamentul și Guvernul.

(3) În lipsa președintelui, conducerea comisiei se exercită de către subsecretarul de stat pentru domeniul ordinii și siguranței publice.

(4) Componenta comisiei este prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 3. — (1) În cadrul comisiei se organizează subcomisia de dialog social pentru domeniul ordinii și siguranței publice, denumită în continuare *subcomisie*, din care fac parte:

- a) reprezentanți ai Ministerului Afacerilor Interne;
- b) reprezentanți numiți de confederațiile patronale reprezentative la nivel național din domeniul de activitate a subcomisiei;
- c) reprezentanți numiți de confederațiile sindicale reprezentative la nivel național din domeniile de activitate a subcomisiei.

(2) Președintele subcomisiei este subsecretarul de stat pentru domeniul ordinii și siguranței publice.

(3) Componența subcomisiei este prevăzută în anexa nr. 2.

Art. 4. — Comisia se întrunește, de regulă, lunar sau de câte ori este necesar.

Art. 5. — Secretariatul comisiei și al subcomisiei se asigură de către Direcția secretariat general și protocol, prin personal anume desemnat.

Art. 6. — Activitatea comisiei are caracter consultativ și vizează următoarele aspecte care privesc domeniul de activitate a Ministerului Afacerilor Interne:

- a) asigurarea unor relații de parteneriat social între administrația publică centrală, organizațiile patronale și organizațiile sindicale, care să permită o informare reciprocă, permanentă, asupra problemelor referitoare la domeniul de interes al administrației sau al partenerilor sociali;

b) consultarea obligatorie a partenerilor sociali asupra inițiativelor legislative sau de altă natură, cu caracter economico-social;

c) alte probleme care privesc domeniile de activitate ale ministerului.

Art. 7. — (1) Subcomisia analizează problemele privitoare la ordinea și siguranța publică și elaborează propuneri de soluționare a acestora.

(2) Concluziile ședințelor subcomisiei se prezintă în scris, în ședințele comisiei, de către președintele subcomisiei.

Art. 8. — Comisia dezbate toate proiectele de acte normative cu impact economic și social inițiate de Ministerul Afacerilor Interne și transmite către Consiliul Economic și Social și Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice minutele ședințelor comisiei în care s-au dezbătut aceste proiecte de acte normative.

Art. 9. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 10. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 162/2011 privind constituirea Comisiei de dialog social la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 10 august 2011, se abrogă.

Art. 11. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul afacerilor interne,
Radu Stroe

București, 26 iunie 2013.
Nr. 90.

ANEXA Nr. 1

COMPONENȚA COMISIEI DE DIALOG SOCIAL la nivelul Ministerului Afacerilor Interne

Președinte: secretar de stat pentru relația cu Parlamentul și Guvernul

Membri:

A. Reprezentanții Ministerului Afacerilor Interne:

1. subsecretar de stat pentru domeniul ordinii și siguranței publice;
2. secretar/subsecretar de stat al Departamentului de Informații și Protecție Internă;
3. director general/director general adjunct al Direcției generale juridice;
4. director general/director general adjunct al Direcției generale financiare;
5. director/director adjunct al Direcției audit public intern;
6. director general/director general adjunct al Corpului de control al ministrului;
7. director general/director general adjunct al Direcției generale management resurse umane;
8. director/director adjunct al Direcției pentru comunicații și tehnologia informației;
9. director general/director general adjunct al Direcției generale management operațional;
10. director/director adjunct al Unității de politici publice;
11. director general/director general adjunct al Direcției generale pentru îndrumarea și controlul instituției prefectului;
12. director/director adjunct al Direcției afaceri europene și relații internaționale;
13. director/director adjunct al Direcției Schengen;
14. director/director adjunct al Direcției medicale;
15. director general/director general adjunct al Direcției generale logistice;
16. director/director adjunct al Direcției informare și relații publice;
17. director/director adjunct al Direcției secretariat general și protocol.

În funcție de tematica înscrisă pe ordinea de zi a ședințelor Comisiei, președintele stabilește și participarea reprezentanților altor instituții și/sau structuri aflate în subordinea/coordonarea Ministerului Afacerilor Interne.

B. Reprezentanții desemnați ai următoarelor confederații patronale:

1. Confederația Patronală din Industria României — C.O.N.P.I.R.O.M.;
2. Confederația Națională a Patronatului Român — C.N.P.R.;
3. Consiliul Național al Întreprinderilor Private Mici și Mijlocii din România — C.N.I.P.M.M.R.;
4. Consiliul Național al Patronilor din România — Co.N.P.R.;
5. Patronatul Național Român — P.N.R.;
6. Uniunea Generală a Industriașilor din România — U.G.I.R.;
7. Uniunea Generală a Industriașilor din România — U.G.I.R. 1903;

8. Uniunea Națională a Patronatului Român — U.N.P.R.;
9. Confederația Patronală a Industriei, Serviciilor și Comerțului din România — C.P.I.S.C.

C. Reprezentanții desemnați ai următoarelor confederații sindicale:

1. Confederația Națională a Sindicatelor Libere din România — C.N.S.L.R. — FRĂȚIA;
2. Blocul Național Sindical — B.N.S.;
3. Confederația Națională Sindicală „Cartel ALFA” — C.N.S. „Cartel ALFA”;
4. Confederația Sindicatelor Democratice din România — C.S.D.R.;
5. Confederația Sindicală Națională MERIDIAN — C.S.N. MERIDIAN.

ANEXA Nr. 2

**COMPONENȚA SUBCOMISIEI DE DIALOG SOCIAL
pentru domeniul ordinii și siguranței publice**

Președinte: Subsecretarul de stat pentru domeniul ordinii și siguranței publice

Membri:

A. Reprezentanții Ministerului Afacerilor Interne:

I. Componenta subcomisiei de dialog social pentru probleme profesionale:

1. director general/director general adjunct al Direcției generale management resurse umane;
2. director general/director general adjunct al Direcției generale juridice;
3. director general/director general adjunct al Corpului de control al ministrului;
4. director/director adjunct al Direcției audit public intern;
5. director general/director general adjunct al Direcției generale management operațional;
6. inspector general/adjunct al inspectorului general al Poliției Române;
7. inspector general/adjunct al inspectorului general al Poliției de Frontieră Române;
8. inspector general/inspector general adjunct al Inspectoratului General pentru Imigrări;
9. director/director adjunct al Direcției Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor;
10. director/director adjunct al Direcției pentru evidența persoanelor și administrarea bazelor de date;
11. director general/director general adjunct al Direcției Generale de Pașapoarte.

II. Componenta subcomisiei de dialog social pentru probleme sociale:

1. director/director adjunct al Direcției medicale;
2. director general/director general adjunct al Direcției generale logistice;
3. director general/director general adjunct al Direcției generale financiare;
4. director/director adjunct al Direcției informare și relații publice.

În funcție de tematica înscrisă pe ordinea de zi a ședințelor Comisiei, președintele stabilește și participarea reprezentanților altor instituții și/sau structuri aflate în subordinea/coordonarea Ministerului Afacerilor Interne.

B. Reprezentanții desemnați ai următoarelor confederații patronale:

1. Confederația Patronală din Industria României — C.O.N.P.I.R.O.M.;
2. Confederația Națională a Patronatului Român — C.N.P.R.;
3. Consiliul Național al Întreprinderilor Private Mici și Mijlocii din România — C.N.I.P.M.M.R.;
4. Consiliul Național al Patronilor din România — Co.N.P.R.;
5. Patronatul Național Român — P.N.R.;
6. Uniunea Generală a Industriașilor din România — U.G.I.R.;
7. Uniunea Generală a Industriașilor din România — U.G.I.R. 1903;
8. Uniunea Națională a Patronatului Român — U.N.P.R.;
9. Confederația Patronală a Industriei, Serviciilor și Comerțului din România — C.P.I.S.C.

C. Reprezentanții desemnați ai următoarelor confederații sindicale:

1. Confederația Națională a Sindicatelor Libere din România — C.N.S.L.R. — FRĂȚIA;
2. Blocul Național Sindical — B.N.S.;
3. Confederația Națională Sindicală „Cartel ALFA” — C.N.S. „Cartel ALFA”;
4. Confederația Sindicatelor Democratice din România — C.S.D.R.;
5. Confederația Sindicală Națională MERIDIAN — C.S.N. MERIDIAN.

D. Reprezentanții Corpului Național al Polițiștilor (pentru subcomisia pentru probleme profesionale)

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

